

landets myndigheder — gennemføres på sædvanlig måde overfor vedkommende skadevolder, d. v. s. eventuelt ved medvirken af modtagerlandets domstole m. v.

I tilfælde af skader fremkaldt ved handlinger uden forbindelse med tjenestens udøvelse hæfter modtagerlandet ikke for dets borgeres eventuelle erstatningskrav mod den anden parts personel.

Spørgsmålet om, hvorvidt en skadegørende handling falder indenfor eller udenfor begrebet „udøvelse af tjenstlige pligter“, skal i tilfælde af uenighed herom endeligt afgøres af ovennævnte voldgiftsmand.

I henhold til overenskomstens art. XV skal de i art. VIII, stk. 2 og 5 indeholdte bestemmelser vedrørende afvikling af erstatningskrav ikke finde anvendelse på krigsskade.

De i art. VIII indeholdte regler om den formelle fremgangsmåde ved fremsættelse af erstatningskrav, sagsanlæg m. v. nødvendiggør ikke lovhjemmel. Som det fremgår af art. VIII, stk. 9, kan medlemmer af afsenderlandets styrker sagsøges ved modtagerlandets domstole, og den i stk. 9 indeholdte begrænsning (tvangsfuldbyrdelse af visse domme) er uden reel betydning, da modtagerlandet i de tilfælde, hvor begrænsningen gælder, skal udrede den idømte erstatning.

ad § 7.

Medens de skatte- og afgiftslempelser, der forudsættes i tillægsprotokollens art. 8, stk. 1, ifølge bestemmelsen kun skal ydes indenfor rammerne af gældende lovgivning („so far as practicable“), vil gennemførelsen af overenskomstens art. X og XI samt tillægsprotokollens art. 7 og 8, stk. 2, udkræve, at der tilvejebringes lovhjemmel.

Indkomst- og formueskattereglerne.

Bestemmelsen i overenskomstens art. X, stk. 1, 1. punktum, nødvendiggør, at der gøres undtagelse fra reglerne i statsskattelovens § 2, nr. 1 og 2, og ligningslovens § 2 om skattepligt på grund af henholdsvis fast bopæl og varigere ophold her i landet. Ifølge reglen skal de tidsrum, hvori et medlem af en styrke eller et civilt element befinder sig på modtagerlandets territorium, udelukkende i sin egenskab af medlem af den pågældende styrke eller element, ikke i skattemæssig henseende betragtes som ophold eller som medførende forandring af opholdssted eller „domicil“. Selvom betingelserne efter statskattelovens § 2 iøvrigt måtte være til stede, skal den pågældende herefter ikke kunne betragtes som havende fast bopæl her i landet. Af større praktisk vigtighed er det imidlertid, at de tidsrum, hvori den pågældende opholder sig her i landet udelukkende i den nævnte egenskab, ikke vil kunne tages i be-

ragtning til begrundelse af skattepligt efter bestemmelsen i ligningslovens § 2, hvorefter personer, der ikke er fast bosatte her i landet, men som ved begyndelsen af et skattehalvår opholder sig her, og som indenfor de nærmest forudgående 6 måneder med eller uden afbrydelse har opholdt sig her i mindst 3 måneder, skal medtages ved ligningen af statsskatten og den fælleskommunale skat på samme måde som her fast bosatte personer. Såfremt den pågældende kommer hertil med vedkommende styrke eller civile element og igen forlader landet, når dennes mission her er afsluttet, vil han altså ikke blive skattepligtig her. For den kommunale skats vedkommende vil tilsvarende undtagelser fra de gældende regler om skattepligt til opholdskommunen være konsekvensen.

Bestemmelsen i art. X stk. 1, 2. punktum, om fritagelse for beskatning i modtagerlandet af lønning og emolumenter, som det pågældende medlem modtager fra afsenderlandet, vil i de tilfælde, hvor den får selvstændig betydning over for reglen i 1. punktum, medføre, at der må ske en regulering af den skattepligtige indkomst i det væsentlige på samme måde som det, for så vidt angår lønninger til embedsmænd under De forenede Nationer og de hertil knyttede organer, er hjemlet ved reglerne i § 3 i kgl. anordning af 18. januar 1951 om fritagelse for beskatning af internationale organisationer m. m., og den kongelige anordning, der skal udstedes, må derfor indeholde nærmere regler herom — såvel som om gennemførelsen af bestemmelsen på formuebeskatningsområdet.

Reglen i artiklens stk. 2 forbeholder (med en i hvert fald for Danmarks vedkommende betydningsløs undtagelse) modtagerlandets ret til beskatning af den pågældende i det omfang, hvori han efter landets love ville være skattepligtig til dette, selvom han anses at have bopæl i udlandet. For Danmarks vedkommende haves hjemmelen til sådan beskatning i statsskattelovens § 2, nr. 3, jfr. § 10, samt kommuneskattelovens § 29, hvilke bestemmelser navnlig afgiver hjemmel for beskatning af indkomst, og for førstnævntes vedkommende tillige formue, vedrørende fast ejendom og erhvervsvirksomhed her i landet.

Reglerne i tillægsprotokollens art. 7, stk. 1 og 2 vedrørende personer, knyttet til et allieret hovedkvarter som ansatte og lønede henholdsvis af en medlemsstat eller af hovedkvarteret, vil medføre skattefrihed for så vidt angår de lønninger og emolumenter, de pågældende oppebærer i denne deres egenskab; er den pågældende ansat og lønnet af hovedkvarteret, er skattefritagelsen absolut, medens den ellers kun gælder i forholdet til modtagerlandet,